

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyně JUDr. Alenou Hrdličkovou v právní věci

žalobce: **BOHEMIA ENERGY entity s.r.o.**, IČ 27386732, se sídlem Na Poříčí
1046,1047/24-26, 110 00 Praha 1,
zastoupen: Mgr. Petrem Kuhnem, advokátem se sídlem 28. října 767/12, 11000 Praha 1
proti
žalovaným: 1) **JONAZA TRADING LIMITED**, reg. č. HE 190247, se sídlem
Stasinou & Boumpoulinas 3, 1060 Nicosia, Kyperská republika,
2) **VIVID LEGAL s.r.o.**, IČ 36807915, se sídlem Plynárenská 7/A,
821 09 Bratislava, Slovenská republika,
oba zastoupeni: JUDr. Jiřím Veliškem, advokátem se sídlem Holečkova 105/6, 150 00
Praha 5,
o zaplacení částky 2,000.000,- Kč

takto:

- I. Žaloba s návrhem na zaplacení částky 2,000.000,- Kč se proti žalovanému č. 1) i proti žalovanému č. 2) zamítá.

- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 1) k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 147.238,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému č. 2) k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 147.238,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit státu na účet Městského soud v Praze náhradu nákladů řízení ve výši 5.687,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 16.7.2014 se žalobce domáhal na žalovaných zaplacení částky 57,507.847,50 Kč jakožto škody a nemajetkové újmy vzniklé žalobci v příčinné souvislosti s podáním insolvenčního návrhu žalovanými proti žalobci jako dlužníkovi.

Žalobce tvrdil, že dne 27.3.2014 byl u Městského soudu v Praze podán insolvenční návrh, v němž byl žalovaný č. 1) uveden jako insolvenční navrhovatel a žalobce byl uveden jako dlužník. Tento insolvenční návrh podal žalovaný č. 2), aniž k tomu měl od žalovaného č. 1) jako insolvenčního navrhovatele zmocnění. Dne 27.3.2014 byla v 10,22 hod. v insolvenčním rejstříku zveřejněna vyhláška, kterou bylo oznámeno zahájení insolvenčního řízení. Usnesením Městského soud v Praze ze dne 31.3.2014, č.j. MSPH 59 INS 8444/2014-A-8, byl insolvenční návrh odmítnut. Usnesením Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 2.6.2014, č.j. 4 VSPH 857/2014-A-18, bylo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31.3.2014 zrušeno a dále bylo odvolacím osudem ve výroku II. jeho usnesení rozhodnuto, že k insolvenčnímu návrhu se nepřihlíží s odůvodněním, že insolvenční návrh neobsahuje podpis navrhovatele ani osoby, která je oprávněna za navrhovatele jednat jako jeho zástupce v insolvenčním řízení. Žalobci byla v souvislosti s vadně podaným insolvenčním návrhem způsobena celková škoda ve výši 57,507.847,50 Kč, za tuto škodu solidárně odpovídají oba žalovaní ve smyslu § 147 zák. č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon (dále jen „ins. zák.“).

Žalobci v souvislosti se zahájením insolvenčního řízení vznikla jednak skutečná škoda ve výši 299.552,50 Kč. Tuto částku vynaložil žalobce za právní zastoupení v insolvenčním řízení. Dále žalobci ušel zisk v celkové výši 19,708.295,- Kč, a to v důsledku odlivu zákazníků, kteří žalobci jakožto obchodníkovi s elektřinou a plynem vypověděli v důsledku zveřejnění insolvenčního návrhu v období od 27.3.2014 do 27.6.2014 dodávkové smlouvy. Za toto období obdržel žalobce výpovědi dodávkových smluv ze strany zákazníků v počtu odpovídajícím 8.400 odběrných míst. Dle názoru žalobce nejméně polovina těchto odběrných míst, tj. 4.200, představuje zákazníky, kteří žalobci vypověděli smlouvu z důvodu nepravdivých informací o jeho insolvenční. Příčinou výpovědí dodávkových smluv v období od 27.3.2014 je především negativní mediální obraz žalobce způsobený podaným insolvenčním návrhem. Průměrné náklady na nákup elektřiny a plynu v oblasti energetiky činí pro 4200 odběrných míst 44,873.294,- Kč. Tržba z prodeje těchto energií zákazníkům v počtu odpovídajícím 4.200 odběrných míst v oblasti energetiky dosahuje průměrné částky 60,920.011,- Kč. Rozdíl mezi touto průměrnou tržbou a uvedenými průměrnými náklady na nákup vynaloženými žalobcem představuje 16,046.717,- Kč, což je zisk, kterého by žalobce dosáhl ze 4.200 odběrných míst v případě, pokud by nedošlo k výpovědím dodávkových smluv. Za každé odběrné místo je dále účtován měsíční poplatek, který při počtu 4.200

odběrných míst za 1 rok představuje průměrně částku 3,661.543,- Kč. Žalobci tak ušel zisk v celkové výši 19,708.295,- Kč (16,046.717 + 3, 661.543).

V důsledku podaného insolvenčního návrhu dále žalobci vznikla nemajetková újma ve výši 37,500.000,- Kč. Žalobce působí na trhu s energiemi od roku 2005 a od této doby se z něj stal největší alternativní dodavatel energií v České republice. Ve svém oboru tak žalobce nepochybně zaujímá významné postavení a požívá pověsti obchodníka, který řádně a včas plní své závazky. Na podporu svého dobrého jména žalobce pravidelně vynakládá finanční prostředky prostřednictvím reklamy, za uplynulé tři roky tyto náklady dosáhly více než 82,000.000,- Kč. V současné době žalobce plánuje další reklamní kampaň k „očistění“ své pověsti, jejíž rozpočet dosahuje 10,000.000,- Kč. Je tak zřejmé, že žalobce byl a bude nucen vynaložit nemalé prostředky na to, aby své stávající i budoucí zákazníky přesvědčil o nepravdivosti tvrzení týkajících se jeho solventnosti. Pro účely stanovení výše nemajetkové újmy žalobce vychází z nákladů na reklamu za roky 2011-2013 a za přiměřenou výši zadostiučinění považuje částku odpovídající 1/3 těchto nákladů zvýšenou o náklady, které bude nucen vynaložit na reklamu v nadcházejícím období. Žalobce proto žádá náhradu nemajetkové újmy po zaokrouhlení ve výši 37,500.000,- Kč. Žalobce má za to, že jiný způsob nezajistí skutečné a dostatečné účinné odčinění jemu způsobené újmy, když např. omluvná kampaň v tisku by způsobila spíše újmu další. Peněžité zadostiučinění v sobě nese i určitou formu sankce pro žalované a dle názoru žalobce bude působit preventivně, tedy žalované odradí od podávání dalších šikanózních insolvenčních návrhů.

Žalobce je přesvědčen, že všechny shora specifikované složky škody mu vznikly v příčinné souvislosti s podáním vadného insolvenčního návrhu oběma žalovanými a že za takto vzniklou škodu oba žalovaní odpovídají společně a nerozdílně.

Oba žalovaní se k žalobě vyjádřili podáním ze dne 8.1.2018, kde především namítli nedostatek příslušnosti a pravomoci Městského soudu v Praze. Žalovaní nesouhlasí s tím, že žalobce odvozuje pravomoc zdejšího soudu z ust. čl. 5 bodu 3 Nařízení Rady „ES“ č. 44/2001 o pravomoci a o uznávání a výkonu rozsudků v občanských a obchodních věcech (Nařízení Brusel I.). Ve vztahu k tomuto ustanovení žalovaní namítali, že v tomto konkrétním případě bylo nutno rozlišovat mezi místem, kde vznikla škoda a místem, kde došlo anebo mohlo dojít ke skutečnosti zakládající nárok na náhradu škody. Žalovaní poukazovali na to, že pokud – dle žalobních tvrzení – žalovaný č. 1) nezakročil proti vadnému insolvenčnímu návrhu a žalovaný č. 2) se vmísil dle § 3006 o. z. do záležitosti jiné osoby, ač k tomu nebyl oprávněn, pak k těmto skutečnostem zakládajícím nárok na náhradu škody nemohlo dojít v Praze, kde má sídlo Městský soud. Žalobcem popsané jednání žalovaného č. 1) spočívající v opomenutí učinit krok vedoucí k odstranění vad insolvenčního návrhu je možné alokovat pouze na území Kypru, kde má žalovaný č. 1) sídlo a kde činí právní jednání. Žalobcem tvrzené vmísení se žalovaného č. 2) do záležitostí třetí osoby se mohlo stát pouze na území Slovenské republiky, kde má sídlo žalovaný č. 2). Právě tyto skutečnosti zakládají dle žalobních tvrzení nárok na náhradu škody a výjimka uvedená v ust. čl. 5 bodu 3 nařízení Brusel I. se proto v tomto případě neuplatní. Žalovaní proto navrhovali, aby řízení bylo pro nedostatek pravomoci českých soudů zastaveno.

Dále žalovaní namítali, že nejsou splněny zákonné podmínky pro uplatnění žalobního nároku, že není dána příčinná souvislost mezi žalobcem tvrzenou újmou a jednáním žalovaných a že žalovaní v tomto řízení nejsou pasivně věcně legitimováni. Žalovaní poukazovali především na to, že v daném případě nebyl insolvenční návrh odmítnut vinou insolvenčního navrhovatele ani nebylo řízení o insolvenčním návrhu zastaveno, tedy že nebyly splněny předpoklady vzniku škody v důsledku podání insolvenčního návrhu ve smyslu § 147 ins. zák. V daném případě nedošlo ani k zamítnutí insolvenčního návrhu, nýbrž o něm bylo pravomocně rozhodnuto odvolacím soudem tak, že se k tomuto insolvenčnímu návrhu nepřihlíží (§ 97 odst. 2 ins. zák.). V takovém případě však vůbec nedošlo k zahájení insolvenčního řízení a vznikla-li vůbec žalobci nějaká újma v příčinné souvislosti s vadným insolvenčním návrhem, k němuž se nepřihlíží, pak za ni neodpovídají žalovaní podle § 147 ins. zák. Žalovaní ve svém vyjádření dále citovali judikaturu

Nejvyššího soudu ČR a Vrchního soudu v Praze, z jejichž závěrů vyplývá, že insolvenčním návrhem, k němuž se pro absenci předepsaného podpisu nepřihlíží (§ 97 odst. 2 ins. zák.), nemůže být účinně zahájeno insolvenční řízení, tudíž mezi žalobcem tvrzenou škodou a insolvenčním návrhem, k němuž se nepřihlíží, nemůže být vztah příčiny a následku.

Žalovaní se rovněž vyjádřili k výši žalobního nároku s tím, že jednotlivé dílčí nároky v částkách 299.552,50 Kč, 19,708.295,- Kč a 37,500.000,- Kč nevycházejí z reálných a objektivních údajů a nejsou ani řádně doloženy, což žalovaní dále ve svém podání demonstrovali na různých výpočtech. K nároku na zaplacení nemajetkové újmy žalovaní poukázali na to, že žalobce byl v médiích negativně vykreslován v letech 2012-2015 zejména v souvislosti s uplatňovanými metodami a praktikami při jeho podnikání v oblasti prodeje energií spotřebitelům. Není proto možné tvrdit, že jeho pověst byla jakkoli poškozena výlučně ve spojení s podaným insolvenčním návrhem. Negativní články v médiích o nekalých obchodních praktikách žalobce mohly být samy o sobě dostatečným důvodem pro odliv zákazníků a s tím související pokles hospodářského výsledku. Pro případ, že by soud řízení nezastavil a žalobu věcně projednal, žalovaní navrhovali její zamítnutí.

Podáním ze dne 30.1.2018 vzal žalobce částečně žalobu zpět a to co do nároku na zaplacení částky 55,507.847,50 Kč proti oběma žalovaným. Uvedl, že na žalobě nadále trvá co do nároku na zaplacení celkové částky 2,000.000,- Kč, z čehož 1,000.000,- Kč představuje majetkovou újmu a 1,000.000,- Kč nemajetkovou újmu, když tyto újmy obě vznikly žalobci podáním insolvenčního návrhu žalovanými.

Usnesením ze dne 9.2.2018, č.j. 35 Cm 55/2014-322, bylo řízení proti oběma žalovaným co do nároku na zaplacení částky 55,507.847,50 Kč zastaveno, toto usnesení nabylo právní moci dne 10.3.2018.

Na prvním jednání ve věci samé, konaném dne 11.4.2018, žalobce setrval na žalobě co do nároku na zaplacení celkové částky 2,000.000,- Kč. Zástupkyně žalobce uvedla, že žalobní nárok ve výši 1,000.000,- Kč představuje nemajetkovou újmu a žalobní nárok ve výši 1,000.000,- Kč představuje škodu, sestávající ze skutečné škody ve výši 299.552,50 Kč a ušlý zisk ve výši 700.447,50 Kč. Tvrdila dále, že celková škoda čítající majetkovou i nemajetkovou újmu žalobci skutečně vznikla ve výši původně žalované částky 57,507.847,50 Kč, v souvislosti s částečným zpětvzetím žaloby u žalobce nedochází ke změně skutkových tvrzení, tedy na základě původních žalobních tvrzení žalobce pouze požaduje takto snížený nárok v celkové výši 2,000.000,- Kč. Původní dílčí nárok na zaplacení skutečné škody v podobě nákladů vynaložených žalobcem na právní zastoupení v insolvenčním řízení zůstal v nezměněné výši 299.552,50 Kč. Dílčí nárok na náhradu v podobě ušlého zisku ve výši 700.447,50 Kč vznikl dopočtem do částky 1,000.000,- Kč, představující nárok na zaplacení celkově vzniklé majetkové újmy po částečném zpětvzetí žaloby. Dílčí nárok na zaplacení nemajetkové újmy v původní výši 37,500.000,- Kč byl snížen o 36,500.000,- Kč a žalobce jej nyní požaduje ve výši 1,000.000,- Kč.

Dále žalobce prostřednictvím své právní zástupkyně na jednání zdůraznil, že oba žalovaní jsou pasivně věcně legitimováni, pokud jde o uplatnění tohoto žalobního nároku dle § 147 ins. zák. Ve smyslu tohoto ustanovení má insolvenční návrhovatel formálně vadného insolvenčního návrhu stejnou odpovědnost jako za šikanózní insolvenční návrh. Žalobci tedy vznikla škoda v důsledku podání formálně vadného insolvenčního návrhu žalovanými a nárok na zaplacení náhrady této škody je uplatňován dle § 147 ins. zák.

Žalovaní prostřednictvím svého právního zástupce znovu namítli nedostatek pravomoci českých soudů, nedostatek věcné pasivní legitimace na straně žalovaných a rovněž poukazovali na to, že jimi podaný insolvenční návrh nezpůsobil účinky zahájení insolvenčního řízení, neboť odvolací soud rozhodl, že se k tomuto návrhu nepřihlíží ve smyslu § 97 odst. 2 ins. zák. Uvedli, že pokud insolvenční návrh podán nebyl, nemohl vyvolat žádné právní následky.

Dříve než soud přistoupil k věcnému projednání žaloby, vypořádal se s námitkou žalovaných o nedostatku pravomoci českých soudů. Podle čl. 5 bod. 3 Nařízení Brusel I. osobu s bydlištěm na území členského státu je možno žalovat v jiném členském státě ve více nárocích na náhradu škody z jiného smluvního vztahu, na soudech podle místa, kde došlo anebo by mohlo dojít ke skutečnosti, která zakládá nárok na náhradu škody.

Skutečností, která by zakládala nárok na náhradu škody, bylo dle názoru soudu v daném případě podání insolvenčního návrhu ve věci dlužníka BOHEMIA ENERGY entity s.r.o. Dle nesporných žalobních tvrzení byl u Městského soudu v Praze tento návrh podán žalovanými dne 27.3.2014 a zapsán pod sp. zn. MSPH 59 INS 8444/2014. Ačkoli mají tedy žalovaní svá sídla v Kyprské republice a ve Slovenské republice, pravomoc Městského soudu v Praze projednat žalobu proti nim podanou vyplývá ve shora citovaného článku nařízení Brusel I. Námitka žalovaných ohledně nedostatku pravomoci zdejšího soudu proto nebyla shledána důvodnou.

Podle § 147 odst. 1 ins. zák. bylo-li řízení o insolvenčním návrhu zastaveno nebo byl-li insolvenční návrh odmítnut vinou insolvenčního navrhovatele, má osoba, které zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu vznikla škoda nebo jiná újma, právo na náhradu takové škody nebo jiné újmy vůči insolvenčnímu navrhovateli. V pochybnostech se má za to, že insolvenční navrhovatel zavinil zastavení insolvenčního řízení nebo odmítnutí insolvenčního návrhu.

Podle § 147 odst. 2, část věty prvé před středníkem, právo na náhradu škody nebo jiné újmy podle odstavce 1 lze uplatnit také tehdy, byl-li insolvenční návrh zamítnut.

Žalobní tvrzení o zahájení a průběhu insolvenčního řízení ve věci dlužníka BOHEMIA ENERGY entity s.r.o., které bylo vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 59 INS 8444/2014, zůstala v řízení nesporná a soud je má rovněž osvědčena obsahem insolvenčního rejstříku. Dne 27.3.2014 došel ke zdejšímu soudu insolvenční návrh ve věci dlužníka BOHEMIA ENERGY entity s.r.o. (žalobce), v němž jako insolvenční navrhovatel byl označen žalovaný č. 1) a jako zástupce insolvenčního navrhovatele žalovaný č. 2). Tento návrh ze dne 26.3.2014 byl podepsán jednatelem žalovaného č. 2) Mgr. D. M. Dne 27.3.2014 byla v insolvenčním rejstříku zveřejněna vyhláška oznamující zahájení insolvenčního řízení na základě shora uvedeného návrhu. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 31.3.2014, č.j. MSPH 59 INS 8444/2014-A-8, byl insolvenční návrh odmítnut podle § 128 odst. 1 ins. zák., tedy pro nedostatečnost skutkových tvrzení.

K odvolání žalovaného č. 1) jako insolvenčního navrhovatele ve věci dále rozhodoval Vrchní soud v Praze jako soud odvolací. Jeho usnesením ze dne 2.6.2014, č.j. 4 VSPH 857/2014-A-18, bylo usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí insolvenčního návrhu (usnesení ze dne 31.3.2014) zrušeno a ve výroku II. svého usnesení odvolací soud rozhodl za použití § 97 odst. 2 o.s.ř., že se k tomuto insolvenčnímu návrhu nepřihlíží. Odvolací soud shledal, že insolvenční návrh neobsahuje podpis ani navrhovatele ani osoby, která je oprávněna za navrhovatele jednat jako jeho zástupce v insolvenčním řízení. Plná moc doložená k podpisu pod insolvenčním návrhem totiž jednoznačně nasvědčuje udělení zmocnění právnické osobě (žalovanému č. 2), jež v insolvenčním řízení účastníka zastupovat nemůže. Na tom nemění nic ani skutečnost, že se jedná o obchodní společnost, za níž jedná jako jednatel fyzická osoba, která je současně advokátem. Odvolací soud dále dospěl k závěru, že insolvenční návrh byl podán v rozporu s § 97 odst. 2 ins. zák. jako nepodepsaný osobou zákonem k tomu určenou a tudíž takový návrh nemůže vyvolat účinky zahájení insolvenčního řízení. Pokud tedy soud prvního stupně návrh odmítl, zákon pro takový postup nedává žádnou oporu. Soud neměl za daných okolností zveřejnit oznámení o zahájení insolvenčního řízení, nýbrž měl vydat pouze usnesení, jímž by vyznamenal navrhovatele o tom, že se k jeho návrhu nepřihlíží.

Dle údajů v insolvenčním rejstříku nabylo toto usnesení právní moci dne 25.6.2014.

Ze shora uvedeného učinil soud právní závěr, že insolvenční návrh, k němuž se nepřihlíží, nemůže vyvolat žádné právní účinky, tedy ani účinky spočívající v zahájení insolvenčního řízení, neboť chybí procesní úkon, v jehož důsledku by mohlo být insolvenční řízení zahájeno. Je nutno vzít na zřetel, že ust. § 147 ins. zák. upravuje právo na náhradu škody nebo jiné újmy, která dlužníkovi nebo jinému dlužníkovu věřiteli vznikla **zahájením insolvenčního řízení** a opatřeními přijatými v jeho průběhu. V daném případě byl podán insolvenční návrh, na němž absentoval úředně ověřený podpis insolvenčního návrhovatele. O tomto návrhu rozhodl odvolací soud tak, že se k němu nepřihlíží, tudíž na jeho základě vůbec k zahájení insolvenčního řízení nedošlo. V tomto smyslu přijal příslušný právní závěr i Nejvyšší soud v usnesení ze dne 27.9.2011, sp. zn. 29 NS ČR 51/2011 ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 59 INS 13320/2010. V odůvodnění tohoto usnesení Nejvyšší soud mimo jiné uvedl: „Jen pro to, že insolvenční soud s insolvenčním návrhem, jenž nebyl opatřen úředně ověřeným podpisem osoby, která jej podala, nebo jejím zaručeným elektronickým podpisem, zacházel jako s řádně podepsaným podáním, nemohly pominout účinky uvedené v § 97 odst. 2 ins. zák. spočívající v tom, že se k takovému insolvenčnímu návrhu nepřihlíží; to platí bez zřetele k tomu, zda insolvenční soud případně nesprávně vydal vyhlášku, kterou oznámil zahájení insolvenčního řízení. Představa, že vyřízení věci jiným způsobem (než odmítnutím insolvenčního návrhu) by dlužníka zkrátilo na jeho právu domáhat se náhrady škody způsobené mu vydáním vyhlášky, již bylo oznámeno zahájení insolvenčního řízení podle insolvenčního návrhu, k němuž nemělo být přihlédnuto, správná není. Insolvenčním návrhem, k němuž se pro absenci předepsaného podpisu nepřihlíží (§ 97 odst. 2 ins. zák.), nemůže být účinně zahájeno insolvenční řízení (§ 97 odst. 1 ins. zák.), a to bez zřetele k tomu, jakým způsobem (přípisem, odmítnutím nebo usnesením o vedení řízení) bude řízení o něm ukončeno.“

Soud proto uzavírá, že pokud vůbec nedošlo k zahájení insolvenčního řízení, nelze uplatňovat nároky ve smyslu § 147 ins. zák., tedy náhradu škody či jiné újmy, vzniklé dlužníkovi či jeho věřiteli **zahájením insolvenčního řízení**. Protože z těchto důvodů soud žalobu neshledal důvodnou ani co do základu žalobního nároku, ve vztahu k oběma žalovaným ji v celém rozsahu zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 142 odst. 1 o.s.ř. Oběma žalovaným vznikly náklady za právní zastoupení v tomto řízení ve stejné výši, a to v podobě odměny za 2 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení a vyjádření ve věci samé z 8.1.2018) počítané z tarifní hodnoty 57,507.847,50 Kč, tedy odměny ve výši 67.340,- Kč za každý z obou těchto úkonů a dále v podobě odměny za 1 úkon právní služby (účast právního zástupce na jednání ve věci dne 11.4.2018) vypočtené z tarifní hodnoty 2,000.000,- Kč, tj. odměna ve výši 16.300,- Kč za tento úkon. Odměna za tyto 3 úkony právní služby činí celkem 150.980,- Kč a po snížení o 20% (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu) činí 120.784,- Kč. K této odměně je třeba připočíst 3 režijní paušály po 900,- Kč a 21% DPH z částky 121.684,- Kč, tj. DPH ve výši 25.554,- Kč (§ 6 odst. 1, § 7 bod 7, § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif).

Náklady za právní zastoupení u každého z obou žalovaných dosáhly celkové částky 147.238,- Kč a povinnost k jejich náhradě uložil soud procesně neúspěšnému žalobci ve výrocích II. a III. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů vzniklých státu rozhodl soud ve výroku IV. tohoto rozsudku dle § 148 odst. 1 o.s.ř. Státu vznikly v tomto řízení náklady ve výši 5.687,- Kč za odměnu zaplacenou advokátovi JUDr. Davidu Novákovi, který byl ustanoven procesním opatrovníkem žalovaného č. 1) usnesením zdejšího soudu ze dne 27.3.2015, č.j. 35 Cm 55/2014-117. Odměna za výkon funkce

procesního opatrovníka žalovaného č. 1) ve výši 5.687,- Kč byla JUDr. D. Novákovi přiznána usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16.9.2015, č.j. 35 Cm 55/2014-180 a zaplacená mu byla ze státních prostředků. Povinnost k náhradě těchto nákladů vzniklých státu byla uložena žalobci jako procesně neúspěšnému účastníkovi.

Poučení:

Proti tomu rozsudku lze do 15 dnů ode dne jeho doručení podat odvolání k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Praha 11. dubna 2018

JUDr. Alena Hrdličková v.r.
soudkyně